

Γιά κύτταζε τὸν Ἄδωνι τὸ μυριαγαπημένο,
ποῦ πεθαμένος καὶ νεκρὸς στὸν Ἄδην ἀγαπιέται,
κύτταζε πῶς ξαπλώνεται σ' ἐν' ἀργυρὸ κρεββάτι
μέσα στὴν πρώτη νιότη του, στὸ πρῶτο χνούδαμά του.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Ἑσεῖς πὰ δὲν θὰ πάψετε, μαρόλογες τρυγόνες,
ποῦ μὲ παπίσια προφορά πλαταίνεται τὰ λόγια;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Μπᾶ! ποῦ ξεφύτρωσεν αὐτός; Καὶ τί σὲ μέλει ἐσένα,
ἂν φλύαρες εἴμαστ' ἐμεῖς; τοὺς σκλάβους νὰ προσταΐξῃς.
Γυναῖκες ποῦ γεννήθηκαν μέσα στὶς Συρακοῦσες
δὲν παίρνουν ἀπὸ προσταγές. Μάθε καὶ τοῦτο ἀκόμα,
πῶς μέσ' ἀπὸ τὴν Κόρινθον εἶν' ἡ καταγωγὴ μας
μὲ τὸ Βελλεροφόντη· ἐκεῖ τὰ δωρικὰ μιλοῦνε
κ' ἐμεῖς μιλοῦμε δωρικὰ κ' εἶνε δικαίωμά μας.
Ἐναν ἀφέντη μοναχὰ γνωρίζομε στὸν κόσμον,
ἐσένα δὲ σὲ σκιάζομαι μὴδὲ σὲ λογαριάζω.

ΓΟΡΓΩ

Σώπαινε πιά· τὸν Ἄδωνι θὰ τραγουδήσῃ τώρα
ἡ τραγουδίστρια ἡ ξακουστή, ἡ κόρη τῆς Ἀργείας,
ἐκείνη ποῦ τὴ βράβεψαν πέρσι στὸ μυρολόγι.
Κάτι καλὸ θὲ νὰ μᾶς πῇ· νά, τὴ φωνὴ ἀκονίζει.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ

Κυρά, ποῦ στοὺς Γολγοὺς ποθεῖς καὶ στὸ Ἰδάλιον ὄρος
καὶ στὸν ψηλὸ τὸν Ἑρκα νὰ παίζῃς, Ἀφροδίτη·
πάντοτ' ἀλαφροπάτητες, σοῦ φέρνουν κάθε χρόνο,
μεσ' ἀπὸ τὸν Ἀχέροντα, τὸν Ἄδωνί σου οἱ Ὁρεῖς·
αὐτὲς οἱ πὶὸ ἀργοκίνητες ἀπὸ τοὺς ἀθανάτους,
ποῦ φέρνουν σ' ὅλους τοὺς θνητοὺς κάπικαλὸ ὅταν ἔρθουν.

Τῆς Διώνης θυγατέρα ἐσύ, πεντάμορφη Ἀφροδίτη,
τὴ Βερενίκη ἀπὸ θνητὴν ἀθάνατη ἔχεις κάνει,
σταλάζοντας στὰ στήθη τῆς τὴ θεϊκὴ ἀμβροσία·
κ' ἡ Ἀρσινόη ἡ κόρη τῆς, ὠραία σὰν τὴν Ἑλένη,
γιὰ χάρι σου, ᾧ ξακουστὴ καὶ πολυλατρευμένη,
πλούσια καὶ μεγαλόπρεπα τὸν Ἄδωνι γιορτάζει.

Ὀλύγυρά του ἀπλώνονται κι' ὅλ' οἱ καρποὶ τῶν δέντρων
κι' ἄνθη πανώρια, δροσερὰ μεσ' ἀργυρὰ καλάθια
καὶ σὲ λαγήνια ὀλόχρυσα μῦρ' ἀπὸ τὴ Συρία.
Ὀλόγυρά του λιχουδιὲς ποῦ πλάθουν οἱ γυναῖκες
μὲ τέχνη ἀνακατεύοντας λουλούδια κι' ἄσπρο ἄλεῦρι
κι' ἄλλα ἀπὸ μέλι γλυκερὸ κι' ἀπὸ καθάριο λάδι·
κάθε λογιῇ πετούμενα καὶ σεραπετὰ κοντά του.

Τὸ δροσερὸ γλυκάνισο κιόσκια ἀνθηρὰ ἔχει πλέξει·
νιογέννητοι ἔρωτες δειλὰ τριγύρω φτερουγίζουν,
σὰν τὰ ηδονάκια τὰ μικρά, ποῦ ἀρχίζουν νὰ πετάνε